"เสียงกู่จากครูใหญ่" หนังสั้นที่ปลุกพลังผู้เสียสละ เพื่อการศึกษาอนาคตของชาติ

นำเสนอเมื่อ : 27 ต.ค. 2557

ขอบคุณที่มาคลิปจาก http://www.youtube.com/watch?v=4_rYfgtDHPE

"เสียงกู่จากครูใหญ่" เป็นเรื่องราวชีวิตจริงของครูใหญ่ผู้หนึ่ง ซึ่งได้อุทิศตนไปทำงานเพื่อพัฒนาชุมชนในโรงเรียน ณ ชนบทแห่งหนึ่ง ท่ามกลางขุนเขาใกล้ชายแดน ซึ่งห่างไกลความเจริญ โรงเรียนแห่งนี้ไม่มีครูใหญ่ ครูใหญ่นักพัฒนาท่านนี้จึงได้รับอาสาไปสอนที่โรงเรียนแห่งนี้ ข้าราชการหรือนักพัฒนานั้นต้องเป็นผู้ทำงานด้วยความเสียสละ ไม่เรียกร้องความดี ความชอบ หรือผลประโยชน์ใดๆเป็นพิเศษตอบแทน เพราะมิฉะนั้นจะกลายเป็นนักฉวยโอกาส

ครูใหญ่เดินทางโดยรถประจำทางคันหนึ่ง มาลงยังปากทางเข้าหมู่บ้าน แล้วต้องเดินข้ามเขาอีก 6 กิโลเมตร ท่านเป็นนักทำงาน นักพัฒนาไม่รอความช่วยเหลือจากผู้อื่น ท่านลงจากรถแล้วไม่รอให้ใครมารับท่านแบกของแล้วเดินไปทันที ทางโรงเรียนได้ส่งชายผู้หนึ่งมาคอยรับครูใหญ่ แต่เมื่อชายผู้นี้มาพบครูใหญ่ในสภาพหอบสิ่งของรุงรัง จึงไม่เชื่อว่าเป็นครูใหญ่จริงเพราะไม่มีท่าทางเป็นครูใหญ่เลย และเมื่อครูใหญ่แนะนำตัวเอง เขาก็มองตั้งแต่หัวถึงเท้าเพื่อความแน่ใจ ปรากฏว่าครูใหญ่ใส่รองเท้าขาด คนเราวัดกันด้วยเครื่องแต่งกายภายนอก เห็นใส่รองเท้าขาดเลยไม่ศรัทธา เมื่อไม่ศรัทธาจึงไม่แบกของช่วยครูใหญ่ ปล่อยให้แบกไปเอง อันนี้จะเป็นบทเรียนบทแรกสำหรับนักพัฒนา ถ้าสร้างศรัทธาไม่สำเร็จ การพัฒนาก็ล้มเหลว ผู้นำการพัฒนานั้นจะต้องเป็นคนที่มีวาทศิลป์ในการพูดจูงใจ เดินคุยกันไปพักหนึ่งครูใหญ่ก็ใช้วาทศิลป์จูงใจได้สำเร็จ ชายหนุ่มจึงได้แบกของช่วย

สภาพชาวบ้านอยู่กันอย่างอดอยาก ยากจน เพราะอยู่กันอย่างเห็นแก่ตัว อยู่ตัวใครตัวมัน โดยไม่มีความหวังหรือจุดหมายในชีวิตเลย ครูใหญ่เดินผ่านหมู่บ้านเข้าสู่โรงเรียน ชาวบ้านก็ยืนมองอย่างเฉยเมยไม่สนใจครูใหญ่ ครูใหญ่เองก็ทำเป็นไม่สนใจชาวบ้านเหมือนกัน ทั้งที่ความสำเร็จในการพัฒนาอยู่ที่ความร่วมมือของชาวบ้าน เมื่อถึงโรงเรียนครูน้อยสองคนสามีภรรยาออกมาต้อนรับและเชิญครูใหญ่เข้าไปสำรวจดูภายในโรงเรียน โรงเรียนนี้เป็นโรงเรียนเดียวของหมู่บ้านมีอยู่สองห้องเรียน ครูใหญ่ซึ่งใช้เวลาไม่ถึง 15 นาทีก็เดินสำรวจทั่วโรงเรียน เมื่อได้เห็นสภาพที่แท้จริงของโรงเรียนแล้ว ก็มานั่งวางแผนทำงานอยู่ที่ริมอ่างเก็บน้ำ ก่อนจะลงมือทำงานก็ต้องสร้างกำลังใจในการทำงานเสียก่อน ครูใหญ่มีวิธีสร้างกำลังใจด้วยการหวนไปคิดถึงชีวิตของครูใหญ่ เมื่อสมัยตอนเป็นเด็ก

ครูใหญ่กำพร้าพ่อมาตั้งแต่เด็กอยู่กับแม่เพียงสองคนมีฐานะยากจน ต้องทำงานหนักกว่าจะได้เรียนหนังสือด้วยความยากลำบาก

ความลำบากในวัยเด็กนี่แหละที่หล่อหลอมให้ครูใหญ่เป็นคนเข้มแข็งและยอมอุทิศชีวิตกับการพัฒนาชุมชน
การทำงานเพื่อพัฒนาสังคมก็คือการทำงานให้กับคนจำนวนมากซึ่งยังมีความคิดเห็นแตกต่างกัน
ให้มีการประสานความคิด ประสานจิตใจ และการประสานอีกวิธีหนึ่งก็คือการประชุม
ครูใหญ่จึงเริ่มงานด้วยการเรียกประชุมครูทั้งโรงเรียนและเมื่อครูมาประชุมกันแล้วครูใหญ่ก็เสนอที่ประชุมว่าให้คิดหาคำขวัญ เพื่อที่จะปลุกเร้าจิตใจให้ชาวบ้านตื่นตัวขึ้นรวมมือกันพัฒนา คำขวัญนี้ต้องการเพียงคำขวัญเดียว
แต่ทำให้สำเร็จ มิใช่วามีคำขวัญมากมายแต่ไม่ได้ทำเลย ในที่สุดก็ใช้คำขวัญว่า
“การทำงานหนักเป็นดอกไม้ของชีวิต”
หลังจากได้คำขวัญแล้วครูและนักเรียนช่วยกันเขียนคำขวัญใส่กระดาษแจกให้นักเรียนไปติดทั้งในโรงเรียนและตามบ้านของนักเรียนทุกๆคน
คำขวัญนี้เป็นประหนึ่งคำมั่นสัญญาที่ครูใหญ่ประกาศกับชาวบ้านว่าถ้าร่วมมือกันทำงานให้หนักแล้วจะได้พบดอกไม้ของชีวิตที่สวยงามครูใหญ่พัฒนาทุกอย่างแม้แต่ระฆังก็ทาสีใหม่ เพื่อเรียกร้องความสนใจจากเด็กซึ่งก็ได้ผลดี
จากนั้นครูใหญ่ก็หาจุดเริ่มต้นที่จะดึงชาวบ้านเขามารวมมือกันพัฒนาโรงเรียน

และเช้าวันหนึ่งขณะนั้นที่ครูใหญ่ยืนคุมนักเรียนออกกำลังกายก่อนเข้าห้องเรียนอยู่นั้น
ครูใหญ่ก็พบจุดเริ่มต้น โดยสังเกตเห็นนักเรียนรุ่นโตของหมู่บ้านต้องเดินทางไปโรงเรียนที่อื่นอย่างลำบาก
จึงคิดจะสร้างโรงเรียนแห่งนี้ให้เด็กเหล่านี้สามารถเรียนได้อย่างสะดวกสบาย
จึงเดินทางเข้าไปในเมืองและพบผู้บริหารการศึกษาโรงเรียนแห่งนั้นขอให้ส่งเด็กเหล่านี้กลับไปเรียนที่โรงเรียนของท่าน โดยท่านจะใช้นโยบายพึ่งตนเองสร้างโรงเรียนขึ้นมาโดยไม่รบกวนเงินงบประมาณของราชการเลย
ทางราชการก็ไม่ขัดข้องจัดการส่งเด็กนักเรียนไปให้และเมื่อได้รับเด็กนักเรียนมาแล้วครูใหญ่ก็จัดให้รุ่นน้องทำพิธีต้อนรับรุ่นพี่ เมื่อมีนักเรียนเพิ่มขึ้นครูน้อยก็ต้องทำงานหนักขึ้น
แต่ครูน้อยได้รับพัฒนาจิตใจจากครูใหญ่อย่างดีแล้วก็ไม่บ่นว่าหาเรื่องให้ทำงานหนัก โดยได้เงินเดือนเท่าเดิม
ห้องเรียนไม่พอเรียนก็ต้องเรียนตามใต้ร่มไม้ต้นไม้ ตามริมลำธาร
และเมื่อฝนตกก็อาศัยคอกสัตว์ของชาวบ้านเป็นที่เรียน ครูมีความตั้งใจสอน
นักเรียนก็มีความกระหายอยากเรียนเพราะฉะนั้นเรียนที่ไหนก็เรียนได้
ไม่ต้องรอให้สร้างโรงเรียนเสร็จเสียก่อนเพราะเสียเวลา

จากนั้นครูใหญ่ก็ออกสำรวจหาสถานที่สร้างโรงเรียนหลังใหม่
และเมื่อเห็นที่ถูกใจก็ลงมือเก็บก้อนหินมาวางทับกันเพื่อปรับพื้นที่ในการสร้างเป็นโรงเรียนทันที
ครูใหญ่เชื่อว่าชาวบ้านที่เห็นแก่ตัวมานานนั้นยังไม่สามารถใช้คำพูดจูงใจได้ต้องอาศัยการทำงานหนักเป็นตัวอย่างจูงใจ
แล้วในตอนกลางคืนชาวบ้านว่างจากการทำงานครูใหญ่ก็เชิญมาร่วมประชุมและชี้แจงให้เห็นถึงความจำเป็นในการร่วมมือกันสร้างโรงเรียนให้ลูกหลานของตัวเองเรียนอย่างสะดวกสบาย ชาวบ้านที่ยังไม่พัฒนา
จิตใจจะคับแคบเห็นแก่ตัว เห็นว่าการสร้างโรงเรียนมันเป็นหน้าที่ของรัฐบาล ไม่ใช่เรื่องของชาวบ้าน
ถ้ารัฐบาลไม่มาสร้างให้เขาก็ไม่ให้ลูกหลานของเขาเรียน เพราะพวกเขาอยู่ได้โดยไม่ต้องเรียน ก็ไม่เดือดร้อนอะไร
ลูกหลานก็อยู่ได้เหมือนกัน ครูใหญ่ไม่ต้องมาเดือดร้อนกับเขาด้วย
ไม่ว่าครูใหญ่จะชี้แจงอย่างไรเขาก็ยืนยันไม่ร่วมมือนั่นเอง ครูใหญ่ไม่โกรธไม่ท้อใจ
ลงมือสร้างโรงเรียนคนเดียวต่อไป ตั้งใจใช้การทำงานนี้แหละจูงใจชาวบ้านมาร่วมมือกับท่านให้จงได้
โดยท่านถือหลักทำงานอยู่ว่า พึ่งตนเองเสียก่อนแล้วสวรรค์จะช่วย

แต่ก่อนสวรรค์จะช่วยครูใหญ่ก็พบอุปสรรคที่สำคัญ
ภรรยาครูใหญ่ที่อยู่ในเมืองเดินทางมาตรวจเยี่ยมสภาพความเป็นอยู่ของครูใหญ่ผู้เป็นสามี เหนือฟ้ายังมีฟ้าเหนือครูใหญ่ก็มีภรรยาครูใหญ่
เมื่อครูใหญ่รายงานให้ภรรยาทราบว่าชาวบ้านไม่ร่วมมือกับท่านในการสร้างโรงเรียนเธอก็เลยอบรมครูใหญ่ว่า

“เรื่องอะไรจะไปเห็นแก่ลูกหลานของชาวบ้านมันลูกหลานของเราเมื่อไร?
พ่อแม่ของเขาอยากให้มันโง่ก็ปล่อยให้มันโง่กันต่อไปก็แล้วกัน บ้านเมืองไม่ใช่ของเราคนเดียว คนอื่นเห็นแก่ตัวได้
เราก็เห็นแก่ตัวบ้างซิ กลับไปอยู่ในเมืองหาความสุขตามผัวหนุ่มเมียสาวของเราดีกว่า”

เมื่อเมียครูใหญ่ได้เห็นมือของครูใหญ่แล้วเธอก็ร้องไห้
ที่ได้พบว่ามือครูใหญ่ทั้งด้านและถลอกปอกเปิกเกือบไม่ใช่มือคน แต่ครูใหญ่เป็นนักพัฒนาที่มีอุดมการณ์มั่นคง
จึงไม่ตามใจภรรยาและชี้แจงให้ทราบว่าการที่บ้านเมืองของเราเสื่อมโทรมทุกวันนี้ก็เพราะคนเห็นแก่ตัว
เราเป็นครูเราเป็นพ่อเป็นแม่คน เราเป็นผู้ใหญ่ในสังคมนั้น
ถ้าไม่ลงมือทำให้เป็นตัวอย่างแล้วจะให้ใครมาเป็นแบบอย่างเขา ก็ขอให้ภรรยากลับไปอยู่ในเมืองดูแลครอบครัวให้ดี
ส่วนครูใหญ่จะลงมือทำงานตามหน้าที่ต่อไป

การทำงานของครูใหญ่เริ่มได้รับความสนใจการจากนักเรียนหญิงคนหนึ่งเอามันมาให้เป็นอาหารกลางวัน
พอดีเธอได้เห็นครูใหญ่เป็นลมตกเขาก็วิ่งลงไปช่วย เด็กและครูน้อยพาครูใหญ่ไปนอนพัก
แม้แต่นอนเจ็บอยู่ครูใหญ่ยังพยามจะลุกขึ้นไปทำงานต่อ แต่ก็ไม่ไหว
ก็ขอให้ครูน้อยกลับไปพักผ่อนเพื่อเตรียมการสอนเด็กในวันต่อไป
ด้วยความรักและห่วงนักเรียนเหมือนลูกหลานของตนเองจริงๆ
นอนหลับก็ยังฝันไปว่านักเรียนเล่นฟุตบอลแล้วตกเขา ครูใหญ่ถึงกับสะดุ้งตื่นทันที
เมื่ออาการป่วยทุเลาลงก็รีบออกมาทำงานต่อ
แต่ก็ต้องยืนตะลึงเมื่อได้เห็นภาพครูน้อยและเด็กนักเรียนพร้อมใจทำงานต่อจากครูใหญ่ที่ทำงานค้างไว้โดยครูใหญ่ไม่ได้ออกปากสั่งการ เป็นอันว่าสวรรค์ซึ่งที่จริงก็คือครูน้อยกับเด็กนักเรียนที่อยู่ใกล้ตัวครูใหญ่นั่นเอง
ได้ลงมือช่วยครูใหญ่แล้ว พลังของนักเรียนนี้เหมือนพลังมดช่วยกันทำงานอย่างขยันขันแข็ง
เด็กก็ภูมิใจกันมากที่มีส่วนช่วยกันสร้างโรงเรียนดีกว่าไปวิ่งเล่นซุกซนให้เสียเวลา
เมื่อพ่อแม่ผู้ปกครองทั้งหลายเห็นลูกหลานของตัวเองทำงานกัน ก็อดดูไม่ได้พร้อมใจกันมาช่วยครูใหญ่กันทั้งหมู่บ้าน
โดยครูใหญ่ไม่ได้ออกปากร้องขอแต่อีกเหมือนกัน แปลอันว่าสวรรค์ซึ่งคราวนี้ก็คือ
ชาวบ้านของหมู่บ้านนั่นเองได้ช่วยครูใหญ่แล้ว
เมื่อได้ร่วมมือกันทำงานเพื่อจะได้สร้างโรงเรียนให้ลูกหลานเช่นนี้จิตใจก็พัฒนาขึ้นเห็นคุณค่าของความสามัคคี
ความเสียสละ
เขาจึงพากันทำงานอย่างขยันขันแข็งไม่มีการเกี่ยงงอนถึงตอนกลางคืนก็ไม่ยอมหยุดได้จุดครบเพลิงทำงานต่อไป

ตกลงใจร่วมกันว่าเมื่อสร้างโรงเรียนให้ลูกหลานเสร็จแล้วจะได้ร่วมมือกันสร้างสาธารณประโยชน์อย่างอื่นอันจะทำให้
ชีวิตของเราของลูกหลานของเขาดียิ่งขึ้น โดยไม่ต้องรองบประมาณ เงินคลังจากทางราชการ
เด็กและชาวบ้านรวมกันทำงานอยู่ไม่นานงานก็เสร็จ ครูใหญ่ก็เรียกประชุมเด็ก ครู
และชาวบ้านเพื่อกล่าวยกย่องเป็นกำลังใจว่าการทำงานสำเร็จเรียบร้อยเช่นนี้ก็เพราะความสามัคคีของเราทุกคนและได้พร้อมใจกันตั้งชื่อโรงเรียนขึ้นใหม่ว่า **“โรงเรียนแห่งแสงเพลิง”** ครูใหญ่ตกลงแบ่งงานให้ชาวบ้านดังนี้
การสร้างและปรับปรุงโรงเรียนขอให้เป็นหน้าที่ของครูและนักเรียนที่ช่วยกันสร้าง
ส่วนชาวบ้านนั้นขอให้ร่วมมือขยันทำงานและหารายได้เพิ่มขึ้นเพื่อจะได้บริจากบางส่วนไปซื้ออุปกรณ์การก่อสร้างเพิ่มเติมให้โรงเรียน
ครูใหญ่แนะนำชาวบ้านว่าโรงเรียนที่ยากจนและเพิ่งเริ่มต้นพัฒนาอย่างโรงเรียนเรานี้ความสวยงามไม่จำเป็น
ต้องยึดหลักพึ่งตนเองและประหยัดเป็นหลัก
โรงเรียนของเรานั้นจะต้องไม่ให้คนอื่นมาประณามว่าเป็นโรงเรียนกระจอก
นักเรียนมีโอกาสสัมผัสกับการก่อสร้างโรงเรียนก็เป็นการฝึกงานไปในตัว

ได้เรียนรู้เกี่ยวกับการทำดินบล็อกเพื่อใช้ทำเป็นผนังโรงเรียน
เมื่อนักเรียนกลุ่มนี้ได้จบชั้นประถมแล้วจะสามารถสร้างบ้านของตนเองด้วยดินได้
ชาวบ้านก็รวบรวมเงินไปซื้อกระเบื้องมุงหลังคาให้โรงเรียน ทีนี้ระฆังใบเกาแต่ตัวโรงเรียนใหม่แล้ว

จากนั้น 4
เดือนต่อมาโรงเรียนก็สร้างเสร็จสมบูรณ์ครูและนักเรียนก็ใช้โรงเรียนที่ช่วยกันสร้างด้วยความภาคภูมิใจด้านครูก็สละเงินไปซื้อเครื่องดนตรีให้กับนักเรียนได้เล่นกัน
การได้เล่นดนตรีเชนนี้ทำให้นักเรียนตื่นเต้นและสนุกสนานรักโรงเรียนมากขึ้นเงินมีน้อยซื้ออุปกรณ์ได้ไม่มากก็หากอนอิฐกอนหินมาเคาะเป็นจังหวะประกอบไปกอน

แม้โรงเรียนจะสร้างเสร็จแล้วแต่ครูใหญ่ก็ทำงานหนักเพื่อพัฒนาโรงเรียนต่อไป
เพราะงานพัฒนาหรืองานสร้างความเจริญทำได้ตลอดชีวิตไม่มีวันหยุด
ครูใหญ่บันทึกการทำงานไว้ทุกขั้นตอนและขอเช่าที่ดินบนเขาใหญ่จากทางราชการเพื่อจะปลูกไม้สนหอม
เพื่อหารายได้ให้กับโรงเรียน บันทึกของครูใหญ่ทราบไปถึงหนังสือพิมพ์
หนังสือพิมพ์ที่ดีมีความรับผิดชอบต่อสังคมก็ช่วยกันตีพิมพ์สนับสนุนออกไปจนทำให้รัฐบาลทราบว่า
บัดนี้ครูใหญ่สามารถพัฒนาจิตใจของชาวบ้านให้ขยัน ให้พึ่งตนเองให้รวมมือกันทำงานโดยสร้างโรงเรียนสำเร็จแล้ว
เมื่อทางราชการดูเรื่องก็เลยสร้างโรงเรียนมาใหม่ใหญ่กว่าเดิมเพิ่มครูอีก 4 คน พอกับจำนวนของนักเรียน
เป็นอันว่าสวรรค์ชั้นสูงหรือรัฐบาลได้ช่วยครูใหญ่แล้ว

ต่อไปครูใหญ่ก็ได้วางแผนพัฒนารายได้ของชาวบ้านเพื่อที่จะช่วยให้นักเรียนมีความอยู่ดีกันขึ้น
การเรียนก็ได้ผลดีตามไปด้วย
โดยครูใหญ่สังเกตเห็นว่าทัศนาจรขึ้นมาเที่ยวบ่อน้ำแร่ในหมู่บ้านขากลับจะซื้อไข่ไก่กลับไปด้วย
นักพัฒนาจรเหล่านี้คือตลาดที่เดินมาถึงหมู่บ้านไม่ต้องไปหาให้ยาก
ไข่ไก่เหล่านี้ถึงขายไม่หมดนักเรียนก็ได้นำไปกินเพื่อเสริมสร้างสุขภาพไปในตัว ครูใหญ่จึงสละเงิน 300
บาทไปซื้อลูกไก่มาเลี้ยง 200 ตัว การเลี้ยงไก่เพื่อเพิ่มรายได้นี้เป็นความคิดริเริ่มของครูใหญ่เอง ไม่ใช่เลี้ยงตามคำสั่ง
ถ้าเลี้ยงตามคำสั่งไม่นานก็เลิก
ต่อมาเมื่อทางราชการทราบว่าครูใหญ่เลี้ยงไก่แล้วก็ส่งผู้ชำนาญมาช่วยให้คำแนะนำเพื่อให้โรงเรียนมีไก่มากขึ้น 5
เดือนต่อมาไก่ของโรงเรียนก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้น เพื่อให้การเลี้ยงไก่แพร่หลายไปทั้งหมู่บ้าน
ครูใหญ่ก็ใช้อุบายแจกจ่ายรางวัลให้แก่นักเรียนที่ขยันและเรียนดีไปเลี้ยงที่บ้านแล้วครูใหญ่จะตามไปตรวจให้คะแนน
นักเรียนคนไหนเลี้ยงไก่ได้มากคนนั้นก็ได้คะแนนมาก และเพื่อให้นักเรียนได้เห็นความสำคัญของการเลี้ยงไก่
ครูใหญ่จึงจัดพิธีแจกจ่ายไก่ขึ้นมาอย่างยิ่งใหญ่ นักเรียนรับไก่ไปตัวหนึ่งครูใหญ่ก็ตบหัวคนละทีสองที
นักเรียนอุ้มไก่เหล่านี้คือทหารกองหน้า เพื่อทำสงครามต่อสู้ขจัดความยากจนออกจากหมู่บ้านออกไป
โดยใช้ไก่เป็นอาวุธนั่นเอง ด้วยวิธีการนี้เองทำให้ชาวบ้านจึงเลี้ยงไก่ตามครูใหญ่ทั้งหมู่บ้าน
เพราะลูกอยากจะได้คะแนนมากจึงไปบังคับให้พ่อแม่ช่วยเลี้ยง 5 เดือนต่อมาหมู่บ้านนี้มีไก่เพิ่มมากขึ้นถึง 400 ตัว
ชาวบ้านหมู่บ้านอื่นเห็นหมู่บ้านนี้มีไก่จำนวนเพิ่มขึ้นเห็นไก่รองทั้งวันจึงได้ตั้งชื่อบ้านให้ใหม่ว่า “หมู่บ้านไก่”
และครูใหญ่ก็ทำสวนครัวเป็นตัวอย่างเพื่อช่วยชาวบ้านมีผักกินในฤดูหนาว
โดยใช้พลาสติกทำเป็นหลังคาและขี้ไก่เป็นปุ๋ย
สำหรับการปลูกไม้สนหอมบนเขาครูใหญ่ก็ให้นักเรียนช่วยกันเพาะกล้าไม้สนหอมสนับสนุนจากกรมป่าไม้เกาหลีจำนวน 38,000 ต้น เมื่อต้นกล้าโตพอดีแล้วครูใหญ่ก็นำนักเรียนขึ้นปลูกบนเขา
นักเรียนกับต้นไม้ที่เขาปลูกจะเติบโตไปพร้อมๆ กัน นักเรียนจะมีความรู้สึกเป็นเจ้าของ
เพราะเขาจะช่วยกันบำรุงรักษาและคอยระวังป้องกันมิให้คนเห็นแก่ตัวมาลักตัดไม้ทำลายป่าได้เป็นอันขาด
จากนั้นครูใหญ่ก็นำเอาการเลี้ยงผึ้งเข้ามาสู่หมู่บ้านโดยการขายไก่ของโรงเรียนไปครึ่งหนึ่งนำเงินไปลงทุนซื้อผึ้งมาเลี้ยง ด้วยวิธีการเช่นเดียวกับการเลี้ยงไก่ที่ใช้คะแนนเข้ามาล่อไปบังคับให้พ่อแม่
ครูใหญ่ก็สามารถทำให้ชาวบ้านต้องเลี้ยงผึ้งตามครูใหญ่ทั้งหมู่บ้าน

ชาวบ้านหมู่บ้านอื่นเห็นหมู่บ้านนี้มีผึ้งมากก็เลยเปลี่ยนชื่อใหม่ขึ้นมาว่า “หมู่บ้านผึ้ง”
เมื่อเห็นชาวบ้านเลี้ยงผึ้งได้สำเร็จแล้ว ครูใหญ่ก็ขายผึ้งของโรงเรียนไปครึ่งหนึ่ง เอาเงินไปซื้อวัวมาเลี้ยง 3 ตัว
ชาวบ้านที่มีความศรัทธาในตัวครูใหญ่อยางเต็มที่แล้ว ก็คอยดูว่าครูใหญ่จะทำอะไรต่ออีก
พอเห็นครูใหญ่ซื้อวัวมาเลี้ยงชาวบ้านก็รีบไปซื้อวัวมาเลี้ยงบ้างไม่นานหมู่บ้านก็มีวัวนับร้อยตัวแล้วหมู่บ้านนี้ก็กลายเป็น “หมู่บ้านวัว” นักเรียนก็เรียนวิธีการเลี้ยงวัวไปด้วย
การเรียนเช่นนี้เป็นการเรียนเพื่อพัฒนาคุณภาพชีวิตโดยตรงและเห็นผลเร็วเป็นการศึกษาเพื่อพัฒนาท้องถิ่นไม่ใช่ศึกษาเพื่อจะทิ้งถิ่น

บัดนี้ครูใหญ่เดินไปไหนชาวบ้านก็โค้งคำนับด้วยศรัทธาเพราะคำขวัญของครูใหญ่ที่ให้ไว้กับชาวบ้านที่มาถึงใหม่ๆ ว่า **“การทำงานหนักเป็นดอกไม้ของชีวิต”** ก็ปรากฏให้ชาวบ้านเห็นจริงแล้ว
วัวของโรงเรียนก็มีจำนวนเพิ่มมากขึ้นเช่นกัน
ต่อมาครูใหญ่ก็ขายวัวของโรงเรียนไปส่วนหนึ่งแล้วนำเงินไปซื้ออุปกรณ์ในการเรียนการสอน
อุปกรณ์การทดลองทางวิทยาศาสตร์และการกีฬาให้นักเรียนได้เรียนได้เล่นกันอย่างทั่วถึงโดยไม่ต้องรบรวนเงินงบประมาณจากทางราชการ

ในฐานะที่เป็นโรงเรียนพึ่งตนเองได้สำเร็จ เป็นตัวอย่างที่ดีแก่โรงเรียนอื่นได้ทำตาม
ทางราชการก็ได้ส่งเรือยนต์ให้เป็นรางวัลโรงเรียนใช้สำหรับรับส่งนักเรียน
ในระหว่างเดินทางครูจะช่วยกันสอนร้องเพลงที่มีคุณค่าสร้างความเป็นนักพัฒนาและห้ามมิให้นักเรียนไปสนใจเพลงน้ำเน่าวันเวลาผ่านไปความสำเร็จของครูใหญ่ก็เพิ่มมากขึ้น จนกระทั่งถึงสิ้นปีการศึกษา
ครูใหญ่ทำพิธีมอบใบประกาศนียบัตรให้เด็กนักเรียนที่สำเร็จการศึกษาในงานนี้พอแม่ผู้ปกครองก็พร้อมใจกันมาร่วมเพื่อเป็นเกียรติแก่ลูกหลานเดี๋ยวนี้ฐานะดูดีแล้วก็เลยแต่งตัวมาร่วมงานนี้อย่างสวยงาม
นอกจากจะแจกใบประกาศนียบัตรแล้วก็คืนเงินที่นักเรียนสะสมไว้จากการทำงานให้เป็นทุนในการดำเนินชีวิตถ้าไม่เรียนต่อ

เพียง 4 ปี ต้นไม้ที่ช่วยกันปลูกก็โตขึ้นถ้าตัดขายในตอนนี้เพียงต้นละ 100 บาท โรงเรียนก็มีเงินเกือบ 4,000,000 บาท ความสำเร็จของครูใหญ่ทราบไปถึงประธานาธิบดี
ซึ่งได้ใช้นโยบายการบริหารประเทศด้วยการยกคนดีตีคนชั่ว
ก็ส่งเรือยนต์มารับครูใหญ่ไปร่วมพิธีรับเหรียญตรายกย่องขึ้นร่วมพัฒนาและสามารถขจัดความยากจน ความเจ็บความโง่ ออกไปจากหมู่บ้านได้สำเร็จนี้ และยังได้มอบเงินให้อีก 80,000 บาท
ครูใหญ่ไม่เอาไปเป็นประโยชน์ส่วนตัวและนำไปสมทบกับชาวบ้านเพื่อสร้างศาลาประชาคมขึ้นมา
และในขณะนี้ก็ได้ใช้ทำพิธีแต่งงานให้กับลูกศิษย์ของครูใหญ่นั่นเอง

ด้วยคุณความดีที่ทางโรงเรียนได้ทำให้ชาวบ้าน
ชาวบ้านได้พร้อมใจกันจัดงานเฉลิมฉลองเป็นเกียรติในงานนี้
มีการแข่งขันกีฬาเพื่อความสามัคคีเล่นได้ทั้งเด็กและผู้ใหญ่ เล่นแล้วต้องรักกันมิใช่เล่นแล้วยกพวกตีกัน
การแข่งขันนั้นถ้าพ่อแม่กลัวลูกหลานของตัวเองจะแพ้ก็สามารถลงไปช่วยก็ได้
การแข่งขันวิ่งผลัดก็อนุญาตให้พี่ชายพี่สาวและพ่อแม่ลงไปช่วยวิ่งได้ บัดนี้ภรรยาครูใหญ่ก็ยิ้มรับแล้วว่า
ผลงานของครูใหญ่ทำให้ชาวบ้านรักและศรัทธาเธอด้วยความจริงใจไปด้วยเธอมีความสุขมากและความสุขเช่นนี้ใช้เงินซื้อไม่ได้ นักเรียนแสดงระบำฉลองการเก็บเกี่ยวซึ่งได้ผลดี
ความสนุกสนานที่ได้รับอยู่นี้เกิดจากการที่มีฐานะมั่นคงที่ดีขึ้นไม่ห่วงว่าจะอดอยากอีกต่อไปแล้ว

หวนคิดไปถึงที่คราว 8 ปีก่อน ครูใหญ่คนเดียวแท้ๆ
หอบของเดินเข้าหมู่บ้านและสอนให้เขารู้จักคุณค่าของการขยันอย่างฉลาดปราศจากอบายมุข
พึ่งตนเองร่วมมือกันทำงาน เห็นความยากจนของเพื่อนบ้านเป็นหน้าที่ของเราต้องช่วยกันแก้ไข มีเพื่อนบ้านที่ดี
แล้วก็ไม่ต้องมีรั้วบ้าน เดี๋ยวนี้ฐานะของเขามีความมั่นคง แล้วลูกหลานก็มีอนาคตอันแจ่มใส
นั่นคือความเจริญก้าวหน้าของความมั่นคงของประเทศชาติ ซึ่งพวกเขาได้มีส่วนในการสร้างขึ้นมานั่นเอง

ขอบคุณเนื้อหาจาก http://www.oknation.net/blog/kidkids/2009/09/01/entry-1